

Kázání na neděli Misericordias Domini, Trutnov, 26. dubna 2020

Text: Kol 2, 1-15

2:1 Rád bych, abyste věděli, jak těžký zápas tu podstupuji pro vás, pro Laodikejské i pro ty, kteří mě ani osobně neznají.

² Chci, abyste povzbuzeni v srdci a spojeni láskou hluboce pochopili a plně poznali Boží tajemství, jímž je Kristus;

³ v něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání.

⁴ Říkám to proto, aby vás nikdo neoklamal líbivými řečmi.

⁵ I když nejsem mezi vámi přítomen, přece jsem duchem s vámi a raduji se, když vidím vaši kázeň a pevnost vaší víry v Krista.

⁶ Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána.

⁷ V něm zapustíte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky.

⁸ Dejte si pozor, aby vás někdo nesvedl prázdňým a klamným filosofováním, založeným na lidských bájích, na vesmírných mocnostech, a ne na Kristu.

⁹ V něm je přece vtělena všechna plnost božství;

¹⁰ v něm jste i vy dosáhli plnosti. On je hlavou všech mocností a sil.

¹¹ V něm jste obřezáni obřízkou, která není udělána lidskou rukou; obřízka Kristova je odložením celého nevykoupěného těla.

¹² S Kristem jste byli ve křtu pohřbeni a spolu s ním také vzkříšeni vírou v Boha, jenž ho svou mocí vzkřísil z mrtvých.

¹³ Když jste ještě byli mrtvi ve svých vinách a duchovně neobřezáni, probudil nás k životu spolu s ním a všechny viny nám odpustil.

¹⁴ Vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž.

¹⁵ Tak odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu a slavil nad nimi vítězství.

Sestry a bratři, text právě přečtený je dosti dlouhý na základ kázání a nadto dosti komplikovaný. A ještě k němu dojdeme až po jiném úvodu.

V apoštolském vyznání víry jako druhou, respektive třetí věc říkáme, že věříme v Boží všemohoucnost. Věřím v Boha Otce všemohoucího.

Pro takzvanou providentní teologii, tedy teologii Boží prozřetelnosti, je to samozřejmý Bůh, který vše řídí a spravuje, a to od osobních rovin. To nachází své vyjádření v našich výpovědích typu, jak o nás Bůh pečuje a jak všechno dobře v našich životech zařídil... Píseň „ Co činí Bůh, vše dobré jest, on dobře se mnou míní...“ je toho výrazem. Je to jakýsi druh kvietismu, odevzdání se do Boží vůle, snad by s trochou drzosti šlo říci osudu, přičemž nemluvím pejorativně.

Na téhle osobní rovině věc respektuji, ačkoli by si každý, kdo takhle mluví, měl být vědom toho, jak tento postoj nemůže dovést k nějakému vždy fungujícímu mechanismu. Musí zůstat v rovině vděčnosti a nepřerůst do roviny obecné zákonitosti odměn a trestů, vyvolenosti a zavrženosti – jsem vděčný Bohu za to, že se mi dobře daří, a to, že se druhému nedaří, není projevem Boží nepřízně, ale voláním ke mně samému po účinné pomoci.

Jiná potíže nastává tam, kde tahle providentní teologie vstupuje do běhů našeho světa, do jeho bolestí a hrůz, které jistě nezačali v minulém století, ale jsou tady, co je svět světem. Zřejmě v tragédii holocaustu nám střeoevropanům byly postaveny nejzřetelněji před oči. Proto se mluví o teologii po Osvětimi, která tuto providenci, prozřetelnost a všemohoucnost Boží působící napřímo v tomto světě odmítá. Providentní teologie dostává vážnou otázku s epidemií, kterou právě žijeme. Ostatně jsem byl dotázán v minulých dnech, co teda s tím Pánem Bohem a koronavirem?...

Připomínám, že providentní teologie dostala těžkou ránu v 18. století, při takzvaném zemětřesení v Lisabonu v roce 1755 – mnozí toto datum mají za počátek evropského ateismu – jak by mohl všemohoucí a prozřetelný Bůh, kdyby byl, dopustit takovou hrůzu – 60 tisíc obětí bylo při tomhle zemětřesení, které začalo v době, kdy byly slouženy mše.

Ale ani hrůzy, které se staly, nezastaví providentní teologii. Jsme odkazováni na hlubší smysl Božího myšlení, ke kterému nedohlédneme, ba dokonce na Boží tresty, které už dopadají a námitka, že by takto napřímo všemohoucí Bůh musel být také Bohem nesmírně krutým a zlým, jaksi neobstojí, protože přece, tak se to říká, všechno se nakonec děje v hlubině jeho lásky. Dost velká hlubina, když do ní spadne cca 1,5 milionu zavražděných židovských dětí za druhé světové války.

Praktický dopad providentní teologie? Bude to teologie sloužící moci, anebo se stále bude po moci ohlížet. Když v roce 1866 umřelo na kopci nad naší farou cirka 8.000 vojáků, byli jistě na obou stranách kaplani sloužící bohoslužby či mše za vítězství a po bitvě se děkovalo a v Prusku po vyhrané válce se bezpochyby sloužily děkonné bohoslužby. Bůh to tak chtěl..., a tak to tak dopadlo. Ne nadarmo byl Bismarck účastný téhle války a díky téhle válce se prosadivší co vůdce Pruska věřící protestant, luterán se sklonem k pietismu.

Chápu, myslím, touhu po řízeném světě, po vyšší spravedlnosti, po téhle teodiceji nad světem. Nezažil jsem válku a její konec, ale dovedu si představit, že ti, kdo tento okamžik prožívali, jej měli za Boží dílo. (Jiní z ní vycházeli s vírou ztracenou.) Že všechno je složitější a složitější, ukázalo se vzápětí – Hitlera, alespoň zde, vystřídal Stalin a historici nakonec, žel, ukazují, jak i v tomto konfliktu byla spravedlnost a morálka i na straně vítězů něčím vždycky až druhým či třetím, nebo dokonce posledním. Chápu hrůzu z toho, že svět sám o sobě a jeho dějiny se přísně vzato jeví jako nesmýslné, a že je jim tedy třeba dodat smysl jakousi vyšší vůlí Boží, byť by výsledkem bylo, že svět je jen Boží krutá hra.

Pokud vím, zabýval se tímhle problémem dosti zevrubně Joachim Jonas – německo-židovský filosof a také protestant Jürgen Moltmann. Dostupně pro každého pak leccos k tomuhle tématu najdete v útlé knížce Harolda S. Kushnera: Když se zlé věci stávají dobrým lidem.

Pojďme už konečně do bible: Když budete hledat řeč o Boží všemocnosti, najdete ji ve Starém zákoně 44x, především v pěti knihách Mojžíšových, pak v Jobovi, něco málo v žalmech a v knize Ezechiele. Dalo by se vysvětlovat, proč právě v těchto knihách – u Ezechiele jde o vidění s apokalyptickým nádechem, vidění konce dějin a Boží konečné moci, Job otázku řeší a řeší ji právě důrazem na všemocnost Boží a na nedokonalost vidění člověka, způsobem providentní teologie – debatujeme tedy i s Jobem. Tóra – 5 knih Mojžíšových je ustavující knihou SZ – všemocný tvoří a vyvolává z temnot věků svůj lid. Jistě bychom ale mnohá místa SZ mohli vykládat, a také tak vykládána jsou, jako projevy všemocného Boha, všeřídícího a

prozřetelného. Že nám tohle pojetí i u Starého Zákona boří nové objevy, které stále více ukazují chápání příběhů SZ historicky jako nemožné, je třeba vzít v úvahu i při výkladech Boží všemohoucnosti v něm. Zdá se, že bychom měli vzít v úvahu, že takto popsané Boží jednání má jiný význam...

Podstatnější ovšem je slovo, kterým se všemohoucnost jmenuje: Bůh Všemohoucí – El šadaj – přičemž toto šadaj není zcela zřetelné. Teorií je poměrně mnoho a ne všechny jsou přesvědčivé. Dvě ovšem jsou nejpodstatnější – ta první – slovo šadaj je ze slovesa ŠDD, které značí tolik, co zahubit. Bůh by pak byl záhubcem, ničitelem. My zde ovšem nemluvíme o nějaké odvrácené tváři Boží, ale naopak o té nejpřivrácenější tváři Boží ke světu. Druhá teorie praví, že slovo šadaj vzniklo z akkadštiny, ze slova šadú – hora a že hora byla symbolem moci. Septuaginta starověký překlad Starého zákona do řečtiny) ovšem nepřekládá toto slovo vůbec slovem PANTOKRATOR, ale jinými výrazy značně slabšího kalibru, které se dají přeložit jako dostatečný – hikanos.

Slovo všemohoucí – pantokrator, které známe z NZ jen z knihy Zjevení – tedy v textu, kde se hledí až ke konečnému smyslu všeho, který neuchopujeme, ve Starém zákoně - v Septuagintě najdeme jako překlad jiných spojení – ÉL Sabaoth – Bůh zástupů, nebo jím překládají prosté ELOHIM – Bůh.

Summou – pro Boží všemohoucnost projevující se jako teodicea – napřímo prováděná a až příliš hluboká vůle, než abychom ji mohli nahlédnout, není zase tolik biblických opor.

A v Novém zákoně, jak už jsme řekli, slovo všemohoucí, kromě knihy Zjevení, vůbec nenajdeme.

Je tam řeč o Boží moci – exúsia – na mnoha místech a toto místo je jedno z nich.

Na jedné straně stojí lidská touha po uspořádaném a srozumitelném a smysluplném běhu věcí tohoto světa a skutečná reálná násilná moc, kterou se člověk projevuje, na druhé straně jaksi nebesa hluchá. Není se co divit, že člověk dělá analogie. Říká se tomu také extrapolace – člověk projikuje své násilí na nebesa – a protože Bůh je Bůh, to je teprve moc a všemoc.

Pavel, či snad některý z jeho žáků v jeho jménu, píše do Kolos. O Kolosách nevíme skoro nic. A to je dobře – jakoby psal nám – nemusíme být ovlivněni žádným dobovým pozadím. To za nás prosí a za nás se modlí a na nás myslí. Protože to, co se nabízí k synkrezí - spojování, je živé právě tak, jako to bylo tenkrát.

Chci, abyste povzbuzeni v srdci a spojeni láskou hluboce pochopili a plně poznali Boží tajemství, jímž je Kristus. To je, myslím, základní věta celého oddílu. Na tomhle Pavlovi nejvíc záleží. Mluvíme-li o nějakém tajemství křesťanství a naší víry, pak je to Kristus a žádné jiné tajemství nemusíme usilovně hledat. Tohle totiž stačí, jakkoli, ukážeme si, je to tajemství jiného ranku, než co tajemstvím obvykle nazýváme.

Protože, pokračujeme ve čtení: *v něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání.*

Tuhle prostou pravdu si je třeba opakovat stále dokola. Jistě se nejedná o nějaký hloupý fundamentalismus, ale o to, co je nakonec při všem principiální záležitostí. A tou je prostě Kristus. Jde o to, co je osou bytí, života, jednání, směřování, doufání. Jestliže jste Krista přijali, pak v něm také chodte – to, kdo Kristus je, je normou života.

To vše je třeba – a zde jsme u předznamenání tématu, abychom nepodlehli lidskému myšlení: *8 Dejte si pozor, aby vás někdo nesvedl prázdňím a klamným filosofováním, založeným na lidských bájích, na vesmírných mocnostech, a ne na Kristu. Prý a snad šlo o nějaké skoro-čarování, gnostickou náboženskost, které byl tehdejší svět plný. Je trochu legrační, jak se s podobnými věcmi dnes znovu setkáváme a srovnáváme, a to i u lidí vzdělaných – čemu všemu lidé dnes nepověří?*

Pro širší porozumění čtu ještě tenhle verš u kralických: *Hleďtež, ať by vás někdo neobloupil moudrostí světa a marným zklamáním, uče podle ustanovení lidských, podle živlů světa, a ne podle Krista.* Do živlů světa, vedle všelijakých pověr a hloupostí, co si lidé pro své jistoty smyslí, do ustanovení lidských, kterými se lidé olupují o svobodu, patří i ona lidská moc, o které jsme mluvili. A tady může nastat, nastala a nastává tak děsivá synkreze - spojování křesťanství s pohanstvím – člověčinou, že se s ní, myslím, až podnes v sobě samých potýkáme a potřebujeme ji pentlit náboženstvím. To je špatně, protože jen Kristus, jen Ježíš Kristus.

A aby nedošlo k mýlce, koho tím myslí, co je tím tajemstvím víry a všeobecným principem, zdůrazní dále: *V něm je přece vtělena všechna plnost božství; 10 v něm jste i vy dosáhli plnosti.* – v Kristu je vtělena plnost božství – čtěte dobře, Kristus v těle, to, jak byl zde na zemi a jak žil a jak – a to především – jak a proč zemřel – to je všechno. Mluví-li se zde o zmrtvýchvstání, pak nikoli jako o nějakém jiném, již nevtěleném Kristu, ale právě o tomto tělesném, lidském Kristu. Na tom tomu pisateli velmi záleží – to je celé tajemství a celé božství, o kterém můžeme mluvit, ale které všechno rozklíčovává jinak. Bůh vtělený v Kristu, a to je vše. A také všechna moc, kterou Bůh používá ve světě – vtělený Kristus.

Naproti moci světa, naproti hrůzám světa a také všelijakému náboženskému kypění, se to může zdát žalostně málo. Není to moc, ale jen bezmoc, ve které Bůh vstupuje do světa. Nic víc, než tohle bosé sestoupení v bezmoci není k mání, ale právě to je základem všeho – to je moc nade všechny moce, protože tahle bezmoc je principiální záležitostí všeho bytí a skrze ni se teprve všechno mění. Ona, chceme-li to vyjádřit jinak, jakýmsi návratem k počátku – principu, ve kterém je odpuštění, pravý vztah a možnost začít znova.

Chcete-li to ještě jinak – Kristus jako Bůh sestupující ve svém životě, smrti a zmrtvýchvstání – to vše se děje v podivné slabosti v porovnání se silou světa – je povstáním také nám, novým životem, a dokonce, tím oddíl končí, touhle slabostí – křížem odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu a slavil nad nimi vítězství. Nevysvětlíme tím a nedáme smysl lidským dějinám a všelijaké zřůdnosti, které se dopouštějí jen a jen lidé. Naopak – leccos z lidských dějin a lidského násilí odhalíme jen jako nesmyslné. I to je triumf Kristovy moci – bezmoci.

Jaké důsledky to má, a jak se základně také nepotřebujeme k žádné moci světa tulit a ani se žádné moci bát, nechť každý sám domýšlí.

Ámen

Pořad bohoslužeb – neděle Misericordias Domini, Trutnov, 26. dubna 2020

Slyš

Pozdrav: Pokoj vám!

Introit: Ne mocí, ani silou, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů.

Píseň: Ž 36

HŘÍCH VÁBÍ DUŠE BEZBOŽNÝCH

Štrasburk 1539 / Ženeva 1551

1. Hřích vábí duše bezbožných; ze skutků svých se těší zlých a nebojí se Pána.

Vždy hledají jen nepravost, čím větší jejich hřích a zlost, tím větší je i sláva.

Z úst jejich lež jen vychází a každé slovo provází vždy klam a svody lstivé.

I v noci místo pokoje jen úskoky a rozbroje si vymýšlejí křivé.

2. O milosti tvé, Pane náš, / též o lásce, již rozdáváš, / tvá nebesa nám svědčí. /

Jak skála je tvá spravednost. / I mořských hlubin nezměrnost / tvých soudů pravda předčí. /

Ty všem svým tvorům pomáháš, / při životě zachováváš, / tvá milost je vždy větší. /

Tvé děti k tobě spěchají, / v tvých křídlech stínu hledají / ochranu a bezpečí.

3. Hojnost je, Bože, v domě tvém, / ty osvěžuješ potokem / své lásky a milosti. /

Otvíráš studni života, / v tvém světle mizí mrákota, / sám vedeš nás k radosti. /

Rozprostři, Bože, milost svou / nad všemi, kteří k tobě jdou / se srdcem důvěřivým. /

Ochraň mne před bezbožnými, / ti zhynou i s hříchy svými / tvým soudem spravedlivým.

J. Batelka

Modlitba: Milosrdný Bože, věčný Otče, stojíme v tomto shromáždění před tebou – lidé nestejně minulosti, rozdílných kvalit, jeden od druhého velmi odlišní. Ale přes svou odlišnost všichni stejní svou vzdáleností od tebe: všichni stejně hříšní a stejně pospíchající vstříc smrti. V tom není mezi námi rozdíl. Stejná je však i naše závislost na tvém smilování a mocném promluvení v Kristu Ježíši; společná je nám všem potřeba setkat se s ním, jenž nemoci naše nesl a naše bolesti na sebe vzal, jenž byl na Golgotě obětován za nás. A proto tobě děkujeme, žes z lásky k tomuto světu dal svého Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Děkujeme, že tato záchrana je bez rozdílu a výhrad zaslíbena každému z nás. Pokorně tě prosíme, posvět' nás Duchem, abychom se v dnešní den s důvěrou svěřili slovu našeho Pána a zakusili i jeho moc. Ať v něm trvale zakotvíme a ve společenství omilostněných hříšníků s celou tvou církví děkujeme a na věky tě velebíme. Amen. (Karl Barth)

Čtení: Iz 59, 1 – 60,1

59:1 Hle, Hospodinova ruka není krátká na spasení, jeho ucho není zalehlé, aby neslyšel.

² Jsou to právě vaše nepravosti, co vás odděluje od vašeho Boha, vaše hříchy zahalily jeho tvář před vámi, proto neslyší.

³ Vaše dlaně jsou poskvrněny krví, vaše prsty nepravostí vaše rty mluví klam, váš jazyk přemílá podlosti.

⁴ Nikdo nevolá po spravedlnosti, nikdo se nezastává pravdy. Doufají v nicotu a šalebně mluví, plodí trápení a rodí ničemnosti.

⁵ Vyseděli baziliščí vejce, snují pavoučí vlákna. Kdo by jejich vejce pozřel, zemře, rozšlápne-li se, vyklouzne zmije.

⁶ Jejich vlákna se nehodí na šat, svými výrobky se nepřikryjí. Jejich činy jsou jen ničemnosti, na dlaních jim lpí násilné skutky.

⁷ Jejich nohy pádí za zlem, spěchají prolévat nevinnou krev. Zamýšlejí samé ničemnosti, na jejich silnicích číhá záhuba a zkáza.

⁸ Cestu pokoje neznají, není práva v jejich stopách. Dělalí si křivolaké cesty, kdo se jimi ubírá, nepozná pokoj.

⁹ Proto se vzdálilo od nás právo, nedosahuje k nám spravedlnost. Čekáme na světlo, a je tma, na úsvit, a chodíme v šeru.

¹⁰ Ohmatáváme stěnu jako slepí, hmatáme jako ti, kdo nemají zrak. V poledne klopýtáme, jako když se stmívá, mezi zdravými jsme jako mrtví.

¹¹ Hned všichni mručíme jako medvědi, hned zase lkáme jako holubice. Čekáme na právo, ale žádné tu není, na spásu, a ta se vzdálila od nás.

¹² Četné jsou naše nevěrnosti vůči tobě a naše hříchy svědčí proti nám, naše nevěrnosti se nás drží, známe svoje nepravosti:

¹³ nevěrnost a zapírání Hospodina, odklon od našeho Boha, řeči o útisku, odpadnutí, v srdci nápady a úvahy o klamných věcech.

¹⁴ Právo je úplně potlačeno, spravedlnost stojí někde v dáli, pravda klopýtá po náměstí, a co je správné, nemůže vstoupit.

¹⁵ Pravda vyprchala, kořistí stane se ten, kdo se varuje zlého. Hospodin to však vidí a je zlé v jeho očích, že není žádného práva.

¹⁶ Vidí, že není nikoho, žasne, že nikdo nezasáhne. Zachrání ho jeho paže, podepře ho jeho spravedlnost.

¹⁷ Oděl se spravedlností jako pancířem a na hlavě má přilbu spásy, oděl se rouchem pomsty, jako pláštěm zahalil se rozhorlením.

¹⁸ Podle vykonaných skutků odplatí svým protivníkům rozhořčením, svým nepřátelům za to, co páchali, ostrovům odplatí za spáchané skutky.

¹⁹ I budou se bát Hospodinova jména na západě a jeho slávy na východu slunce, neboť se přivalí jako dravá řeka, kterou Hospodinův vítr žene vpřed.

²⁰ Vykupitel přijde k Sijónu, k těm, kdo se v Jákobovi odvrátili od nevěrnosti, je výrok Hospodinův.

²¹ "Já pak s nimi uzavřu tuto smlouvu, praví Hospodin: Můj duch, který na tobě spočívá, a má slova, která jsem ti vložil do úst, nevzdálí se z úst tvých ani z úst tvého potomstva ani z úst potomstva tvého potomstva od nynějška až na věky," praví Hospodin.

60:1 "Povstaň, rozjasni se, protože ti vzešlo světlo, vzešla nad tebou Hospodinova sláva.

Píseň: 433

OTČE NÁŠ, MILÝ PANE

1505 / 1512

1. Otče náš, milý Pane, dej nám Ducha svatého,

prosíme, ať se stane pro Krista, Syna tvého;

ať nás učí božského pravdu zákona znáti,

proroctví falešného pilně se vystříhati.

2. Kriste, jenž jsi věrným svým / seslal Ducha svatého, /

před věky vyvoleným / od Otce nebeského, /

račiž nám této chvíle / téhož Ducha seslati, /

abychom tebe mile / mohli v Slovu poznati.

3. Ó milý Duchu svatý, / rač naším hostem býti, /

jenž jsi v darech bohatý, / nemeškej k nám přijíti. /

Spravuj jazyk k mluvení, / dej dobré naučení, /

nachyl uši k slyšení, / zapal srdce k věření.

Kliment Bosák / 1636 / 1710

Kázání:

Píseň: 679

UČ NÁS NA CESTĚ PRAVÉ

L. Mason

1. Uč nás na cestě pravé v pokoře s tebou žít, bys mohl, Kriste, v církvi jediným Pánem být.

Vždyť slovo tvoje platí, tvůj záměr se světem, že tvojí věrní mají zvěst lásky přinést všem.

2. V tvém jménu smíme mluvit, tvé jméno zvěstovat, / tvou lásku službou šířit a bližní milovat. /

Duch svatý dává sílu, tvé Slovo zaznívá, / v nás budí novou víru tvá slova pravdivá.

Sl. Radechovská

Ohlášky: Prosíme všechny, aby sledovali webové stránky sboru. Zítra staršovstvo bude rokovat od 19:00 přes internet o možnostech konání bohoslužeb. Zvažujeme pečlivě situaci a chceme si nechat poradit od těch, kdo věci a rizikům rozumějí.

Platí stále také to, co jsme už dávali na vědomost v předešlých ohláškách stran sbírek na Jeronymovu jednotu a případné další obětavosti vůči sboru. Odkazuji vás k předešlým zprávám na webu sboru.

Děkujeme zároveň všem, kdo sbor a sbírky podpořili.

Farář je k dispozici na telefonním čísle 603 966 067 a na emailové adrese t_molnar@volny.cz.

Píseň: 632

NESKLÁDEJTE V MOCNÝCH NADĚJI

M. Rejchrt

1. Neskládejte v mocných naději, v síle jejích, která skály láme,
ochabne dřív nebo později, nedoufejte v zdání, které klame.

Ref.: Ty jsi hoden žehnání a chvály, Tvoji moc a sílu slavíme.

Před Tebou se Pane Kriste, králů Králi, dobrovolně skláníme.

Před Tebou se Pane Kriste, králů Králi, dobrovolně skláníme.

2. Vlášda jeho není na chvíli, pravda věčně platí v jeho říši,
v jeho panství není násilí, blaze tomu, kdo hlas jeho slyší.

3. Žízňivým dá napít z pramene, nedolomí nalomenou třtinu,
proměňuje srdce kamenné, odpustí i zbloudilému synu.

4. Znaveným on síly dodává, uvězněným snímá pouta z rukou,
stojí při těch, kdo jsou bez práva, otevírá všechněm, kteří tlukou.

M. Rejchrt

Přímluva: Ve tvém jménu, Hospodine, Pane náš, je naše pomoc. Nezměrným bohatstvím darů zahrnuješ svůj lid. Každého dne znovu směli jsme až podnes okoušet tvou věrnou péči. Tebou žije, hýbe se i trvá všechno stvoření. Proto církev, i my všichni zpíváme chvalozpěv a oslavujeme tvoje milosrdenství.

To největší, Pane, co víme a poznáváme, je tvá oběť v Kristu na kříži. Tam jsme poznali tvou pravou moc, kterou klademe proti všem nástrahám a mocem světa. Skrze tvůj kříž hledíme ke spravedlnosti a s pohledem na něj ji žádáme pro náš svět. S pohledem na tvé sklonění v Kristu prosíme o odvahu a sílu jít za tebou, následovat tě, o umění milovat tvou láskou.

S jistotou tvého vzkříšení a konečného vítězství prosíme za všechny, kdo tvé sklonění potřebují – za nemocné, umírající, opuštěné, strádající, vězněné.

Smiluj se nad námi, když se spojujeme slovy modlitby: Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé jest království i moc i sláva, na věky. Amen.

Poslání: Romans 8:35 Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? 36 Jak je psáno: "Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku." 37 Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. 38 Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, 39 ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Požehnání: Požehnej tobě Hospodin a ochraňuj tebe, osvěť Hospodin tvář svou nad tebou a buď milostiv tobě, obrať Hospodin tvář svou k tobě a dej tobě pokoj. Ámen

Píseň: 489

TVÉ POŽEHNÁNÍ, DOBRÝ OTČE

Paul-Ami Bost

Tvé požehnání, dobrý Otče, nás cestou žití sprovázej!

Rač v Kristu sám nás posvětit a v srdcích našich chrám svůj měj,

ať slova tvého pravda mocná nás v sluhy tvé si promění.

Ó splň tu prosbu, věrný Bože, k své chvále a nám k spasení.

Th. Kalenda / 1915